

Kızılıcık Şerbeti

— çitlembik · 04 Temmuz 2017

Ben şehirleri anlatırım
Bir girdaba teslim olmuş binaları
Ben insanları anlatırım
Yarım kalmış akılları
Ben vurdum duymaz olma çabasında
Uykusuz çiçeklerin kokusunu saldım etrafa
Karanfillere üzüldüm
Gülün kokusuna sevdalandım
Menekşelerin moruna bulandım
Gölgesiz kaldım
Güneşin doğuşuna inat
Siz baygın
Ben aygın
Komşunun çığlıklarına
Sağır kulaklarınız
Duymadınız
O ince bedenli adamı
Yanık bağı
Okyanusları getirseniz ne fayda
Nerden mi biliyorum
Şiirler haykırıyor
Gece yıldızlar inliyor
Hâlâ mı duymadınız
Kalbi kırgın zavallıyı
Hergün kederinden mi yıkıyor tuğladan duvarları
Ev talan
Eşyaları fırlatılıyor ikinci katın balkonundan
Yatak yorgan divan
Ne varsa ondan kalan
İnliyor ruhu fırtınadan
Ben ağlayanların gözyaşında boğuldum
Ne kalem kürek oldu
Ne kağıttan bir gemim
Dümenim yol bulsaydı
Yelkenlerim açılısaydı

Kurtarırdım o ince bedenliyi
Yaprakları dökülen ağacım ben
Üşüyorum
Kışın soğuşunda
Vurun gövdeme
Kan revan içinde bırakın
Kırlangıçlar uçsun dallarımdan
Göç etsin uzaklara
Bir kadın olgunlaştı deyiverin
Elleri bağrında
Bir yolun ucunda efkarlı
Dizleri yara
Dudakları kızılıık şerbeti tadında

H. Çiğdem Deniz